

Datum: 16.09.2020

Medij: Dnevnik

Rubrika: Kultura

Autori: Nikola Marković

Teme: Zavod za kulturu vojvođanskih Mađara / Vajdasági Magyar Művelődési Intézet

Napomena:

Površina: 440

Naslov: Osećaj dvostrukog života

Strana: 10

ИНТЕРВЈУ

ДАРИЈА ЛОРЕНЦИ ФЛАЦ, ГЛУМИЦА

Osećaj dvostrukog života

Филм хрватског редитеља Јуре Павловића "Матер" наћи ће се пред публиком вечерас на Фестивалу европског филма Палић, и то у престижној селекцији Паралеле и судари. У овој бескомпромисној психолошкој драми главна јунакиња Јасна, у бриљантном тумачењу Дарије Лоренци Флац, враћа се у родно место како би збринула болесну, непокретну мајку. Међутим, Јаснино стрпљење и доброта нису узвраћени... За ову улогу Дарија Лоренци је овог лета освојила награду за најбољу глумицу на 66. Таормина филм фестивалу на Сицилији.

– Највише ме је овом филму привукло то што ми се чинило да ће се радити о особеном и занимљивом процесу рада. Када прочитате сценарио, видите да се у њему не догоди ништа специјално. Ви цео тај сценарио препричате у једној реченици. Онда вам је потпуно јасно да је пред вама заправо један врло суптилан рад, ситан вез у у којем као глумац можете имати пуно простора за врло fine нијансе. То ми се заправо највише свидело – рекла нам је Дарија Лоренци Флац.

● **Колико сте се држали Павловићевих инструкција за улогу, а колико сте сами допринели грађењу лика?**

– Ми смо заједно градили све те ситуације. Мој лик је заправо последица скупа атмосфера и ситуација, низа деликатних, малих танушних емоција, фрагмената, тренутака живота, тишина. Заправо је саздан од свих тих потпуно небитних, уобичајених животних радњи. Када би нас неко снимао и хватао у њима, ту би се видело јако пуно наше душе. То смо радили заједно и са Јаном Плећаш, која је директорка фотографије и сценограф, и, наравно, са мајсторима звука. Није било некаквог класичног рада на лику. Пре бих рекла да је то био рад на целини, где су сви фрагменти настајали као последица те целине у којој смо једнако партиципирали.

● **Да ли за овакве дубоко личне теме у глумачкој интерпретацији помаже осврт и инспирација на властите личне односе?**

– Моја мајка је млада и сада има 66 година, а мене је родила са 20, тако да се нисам могла осврнути на то искуство. Донекле сам могла црпити из односа с баком, са којом сам провела доста времена, али опет она није та врста негативне особе. Лик Јасне сам више градила из свог личног искуства, из осећаја измештености. Када се догодио рат у Сарајеву, избегла сам у Хрватску у којој сам од своје 16. године, тако да сам имала доста тих ситуација када се враћам у свој дом. Но, у филму се не бавимо толико ратом, иако он постоји као позадинска прича – јер Јасна је изгубила брата у рату и то се можда једном помене у филму. Али је то апсолутно у позадини лика. Тај осећај кад напустиш

средину па јој се враћаш. Осећај двоstrukог живота, унутрашњег судара, нечег новог које се среће с нечим старим. То је доста необично, као да улазиш попут духа у свој властити живот, који је могао имати свој ток и свој наставак, али је прекинут. Доста тога сам некако оживела из себе и ставила у филм.

● **Изјавили сте једном приликом да често добијате улоге снажних жена. Да ли у хрватској кинематографији осећате помак у том смеру, има ли више озбиљних главних улога за жене и прави ли се адекватна равнотежа у односу на филмове са мушким улогама у фокусу?**

– Мислим да се сада догађају огромни помаци у свету, па и Хрватској. Рецимо, мислим да долази до огромног пробоја редитељки – ту је Хана Јушић с којом сам радила, па Соња Тарокић, Дана Будисављевић, а ове

године је филм Лене Барић („Теза 37“) добио шест Златних арена у Пули. Нина Виолић исто спрема свој дугометражни филм, има јако пуно глумица и редитељки које све више почињу писати. Не волим делити ствари на мушке и женске, оне су пре свега људске и више волим делити људе по сензибилитетима. Али свакако је добро да се чује више тог женског угла. У Србији сам радила филм „Асиметрија“ са Машом Нешковић – то је једна сјајна млада редитељка. Написала је и сјајан сценарио. Упознала сам доста њених колегиња, то су све сјајне жене и ја се томе страшно веселим. Мислим да је јако дуго на овим просторима, и у свету, филм био ексклузивно мушки, да га они пишу и режирају. Док смо ми жене неке које су ту да интерпретирају приче. Свиђа ми се да почињемо стајати на врху тог ланца.

Никола Марковић

